

SARAH J. MAAS

VEŽA
na
ÚSVITE

POKRAČOVANIE BESTSELLEROVEJ SÉRIE
TRÓN Z SKLA

VEŽA
na
ÚSVITE

Sarah J. Maas
je autorka týchto kníh:

séria Trón zo skla
TRÓN ZO SKLA
KORUNA TEMNOTY
ZRODENÁ Z OHŇA
KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH
BÚRKA V IMPÉRIU
VEŽA NA ÚSVITE

Novely k sérii Trón zo skla
VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV
VRAHYŇA V PÚŠTI
VRAHYŇA V PODSVETÍ
VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

VYMAĽOVANKA K SÉRII TRÓN ZO SKLA

séria Na dvore z trňov a ruží
NA DVORE Z TRŇOV A RUŽÍ
NA DVORE Z HMLY A BESU

SARAH J. MAAS

VEŽA
na
ÚSVITE

slovar

Text copyright © Sarah J. Maas 2017
Map copyright © Charlie Bowater 2017
Exclusive edition artwork © Merwild/Coralie Jubénot
Translation © Zuzana Kamenská 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3164-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Sarah J. Maas – Throne of Glass Series, Book 6: Tower of Dawn,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bloomsbury, London 2017,
preložila Zuzana Kamenská.

Zodpovedná redaktorka Andrea Cséfalvay Kopernická
Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2018.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

*Pre moju starú mamu Camillu,
ktorá prešla cez hory a moria a jej výnimočný príbeh
je môj najobľúbenejší.*

ÚZKE MORE

ANTICA

AKSARSKÁ
OÁZA

RUBÍNOVÉ
OSTROVY

ASIMILSKÉ
VRCHY

SESTERSKÁ CESTA

TAVANSKÉ
HORY

DORGÝ

ERIDUNSKÉ
BRALISKO

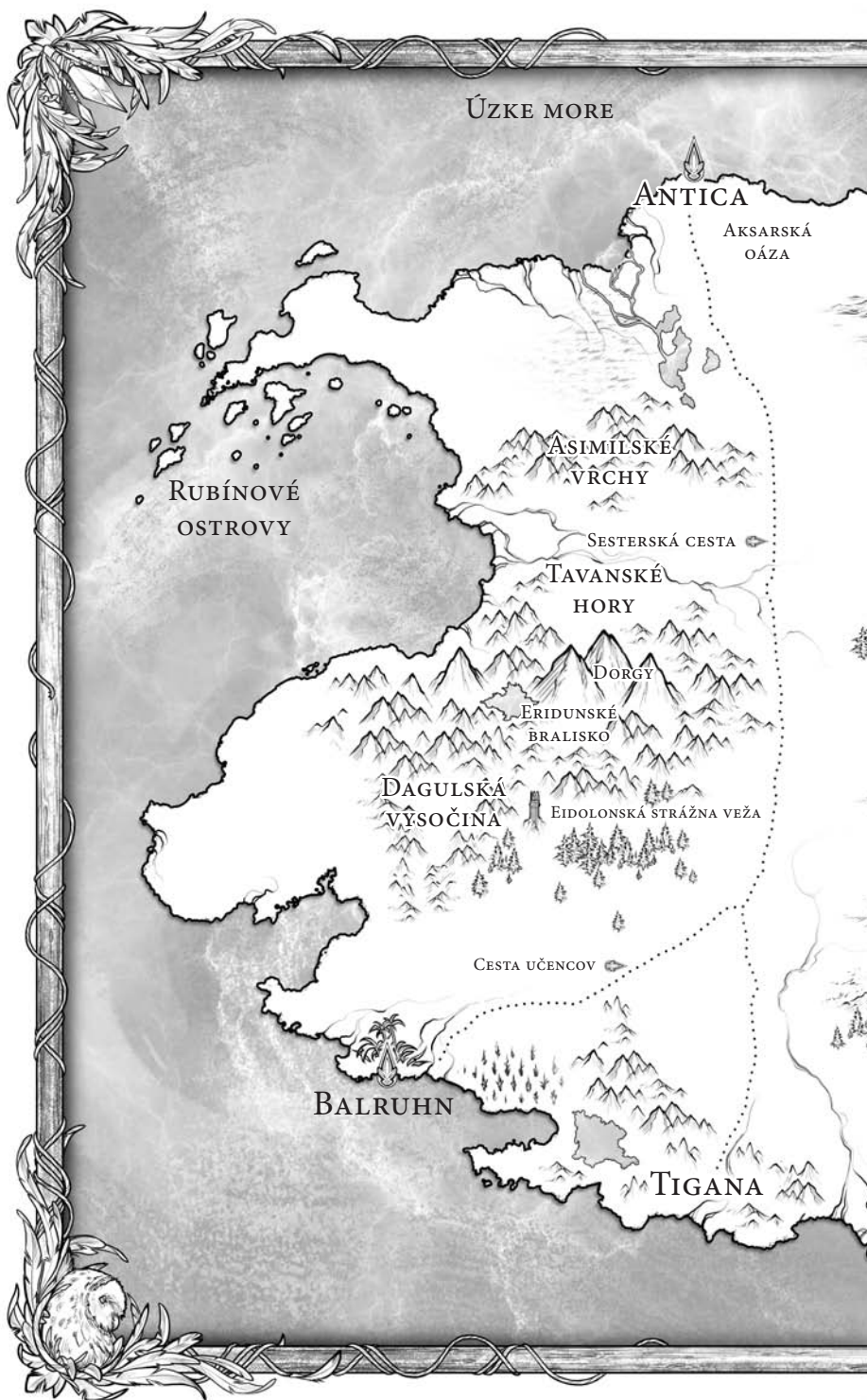
DAGULSKÁ
VÝSOČINA

EIDOLONSKÁ STRÁŽNÁ VEŽA

CESTA UČENCŮV

BALRUHN

TIGANA

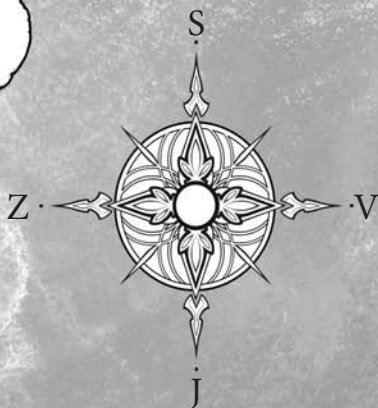
SEVERNÝ KONTINENT

OMBRICKÉ
OSTROVY

SEVERNÁ
PÚŠŤ

JUŽNÝ
KONTINENT

KYZULTUMSKÁ
PÚŠŤ

VÝSLOVNOSTĚ

MENÁ:

Aelin Ashryver Galathynius [ejlin ašrivr galafinius]	Kadja [kejdža]
Aedion Ashryver [ejdijn ašrivr]	Kashin [kešin]
Arghun [argún]	Sartaq [sertek]
Celaena Sardothien [selejna sardotien]	Shen [šen]
Chaol Westfall [kejol westfól]	Archer Finn [árčr fin]
Dorian Havilliard [dórien heviljárd]	Nesryn Faliq [nezrin felík]
Duva [duva]	Nousha [núša]
Falkan [felkn]	Rowan Whitethorn [roven veitórn]
Hafiza [hafiza]	Yeran [jeran]
Hashima [hašima]	Yrene Towers [ajrín tavrš]

MIESTA:

Antica [antika]	Adarlan [adarlen]
Eyllwe [ilvej]	Orynth [orint]
Terrasen [terasen]	Anielle [enniel]

PRVÁ ČASŤ
MESTO
BOHOV

Chaol Westfall, bývalý kapitán kráľovskej stráže a teraz po-
bočník čerstvo korunovaného adarlanského kráľa, zistil, že
jeden zvuk nenávidí viac než hociktorý iný.

Zvuk kolies.

Konkrétne ich kvílenie a škrípanie na palube lode, na kto-
rej sa posledné tri týždne plavil po rozbúrených vlnách. A te-
raz aj ich klepotanie na lesklej zelenej mramorovej podla-
he a na prekrásnych mozaikách v ligotavom paláci v Antice,
hlavnom meste Kaganátu južného kontinentu, ako sa táto rí-
ša oficiálne nazývala.

Chaol nemohol robiť nič iné ako sedieť na invalidnom vo-
zíku, ktorý sa stal jeho väzením a zároveň jediným spôsobom
prepravy po svete. Preto si všímal detaily rozsiahleho paláca
usadeného na vrchole jedného z mnohých kopcov v hlav-
nom meste. Na jeho stavbu bol použitý materiál z každej časti
tejto mocnej ríše, aby si tým všetky uctili.

Vyleštené zelené podlahy, po ktorých teraz buchotal jeho
vozík, boli vyťažené v lomoch na juhozápade kontinentu.
Červené stĺpy pripomínajúce hrubé stromy s najvyššími ko-
nármi podopierajúcimi kupoly vysoko nad jeho hlavou – bolo
ich niekoľko a tvorili nekonečnú prijímaciu sálu – sem dopra-
vili zo severovýchodu, kde sa rozpínali piesčité púšte.

Mozaiiky prerušujúce zelený mramor poskladali remese-
níci z Tigany, ďalšieho významného mesta kaganátu na pa-
horkatom južnom konci kontinentu. Každá mozaika pred-
stavovala výjav z bohatej, brutálnej a slávnej minulosti ríše:
storočia, ktoré strávili ako kočovníci na konských chrbtoch
v trávnatých stepiach na východe kontinentu; vzostup prvé-
ho kagana, vojenského veliteľa, ktorý zjednotil roztrúsené
kmene do dobyvačnej armády a vďaka svojej prefikanosti

a strategickej genialite si kúsok po kúsku podmanil celý kontinent a vytvoril obrovskú ríšu; a potom ďalšie tri storočia – storočia rozličných kaganov, ktorí rozšírili hranice svojej moci, rozdelili bohatstvo zo stoviek území na kontinente, postavili nespočetné množstvo mostov a ciest, aby všetky prospájali, a vládli nad obrovským kontinentom s precíznosťou a jasnozrivosťou.

Možno mozaiky predstavovali víziu, ako mohol vyzerat Adarlan, zamyslel sa Chaol, keď sa pomedzi vytesané stĺpy a popod pozlátané kupoly ozvalo mrmlanie zvolaného dvora. No také niečo by sa stalo iba vtedy, ak by v Adarlane nepanoval muž, ktorého ovládal démonský kráľ rozhodnutý premeniť tento svet na hostinu pre svoje pekelné hordy.

Chaol otočil hlavu, aby sa pozrel na Nesryn. Kráčala za ním s kamenným výrazom a tlačila ho vpred. Len jej tmavé oči všímajúce si každú tvár, každé okno a stĺp prezrádzali záujem o kaganovo obrovské sídlo.

Na dnešnú udalosť si odložili najlepšie oblečenie a nová kapitánka stráže bola vo svojej karmínovo-zlatej uniforme vskutku očarujúca. Chaol netušil, kde Dorian vyhrabal uniformu, ktorú aj on kedysi hrdo nosil.

Pôvodne sa chcel zaodieť do čiernej, z jednoduchého dôvodu, že farba... Nikdy sa necítil dobre vo farebnom odeve, s výnimkou červenej a zlatej, lebo tie reprezentovali jeho kráľovstvo. No čierna sa stala farbou Erawanových, valgmí posadnutých stráží. Oni terorizovali Rifthold v čiernych uniformách. Keď zatýkali, mučili a potom povraždili jeho mužov.

A potom ich zavesili na brány paláca, aby sa hompálali vo vetre.

Sotva sa dokázal pozrieť na antické stráže, okolo ktorých cestou sem prechádzali. Na uliciach aj v paláci stáli hrdo a ostrážito s mečmi na chrbtoch a s nožmi na bokoch. Dokonca aj teraz musel premôcť nutkanie zahľadiť sa k múrom, kde boli rozostavené, presne tak, ako by aj on rozostavil svojich mužov. Kde by bezpochyby aj on stál a všetko sledoval, zatiaľ čo by prichádzali vyslanci z cudzích kráľovstiev.

Nesryn sa naňho pozrela. Jej ebenové oči boli chladné, neochvejné, po pleciah dlhé čierne vlasy sa pri každom kroku hojdali zo strany na stranu. Na jej krásnej, vážnej tvári nebola ani stopa po nervozite. Ani náznak toho, že sa mali stretnúť s jedným z najmocnejších mužov sveta – s panovníkom, ktorý mohol zmeniť osud ich vlastného kontinentu vo vojne, ktorá v Adarlane a Terrasene medzičasom určite vypukla.

Chaol sa bez slova otočil. Steny a stĺpy a oblúkovité dvere mali nielen oči a uši, ale aj ústa, ako ho predtým dôrazne upozornila.

Jedine táto myšlienka Chaolovi zabránila, aby sa nervózne nedotýkal oblečenia, pre ktoré sa nakoniec rozhodol: svetlohnedé nohavice, gaštanové čižmy po kolená a biela košela z najjemnejšieho hodvábu, ktorú však z väčšej časti zakrýval kabátec tmavej modrozelenej farby. Kabátec bol jednoduchého strihu a jeho cenu prezrádzali jedine majstrovsky vypracované mosadzné pracky a zlatá niť na vysokom golieri a na okrajoch látky. Na koženom opasku mu nevisel meč – chýbala mu jeho upokojujúca váha, hoci ju cítil, tak ako pacient cíti fantómovú bolesť amputovanej končatiny.

Alebo nefunkčných nôh.

Dve úlohy. Kým bol tu, mal dve úlohy, hoci si ešte vždy nebol istý, ktorá bude nakoniec nemožnejšia:

Presvedčiť kagana a jeho šiestich potenciálnych dedičov, aby poslali armádu do vojny proti Erawanovi...

Alebo nájsť v Torre Cesme liečiteľku, ktorá by ho dokázala vyliečiť a prinavrátila by jeho nohám schopnosť chodiť.

Aby ho – pomyslel si s nemalým znechutením – opravila.

Nenávidel to slovo. Skoro tak ako klepotanie koliesok. *Opraviť*. Hoci presne o to chcel prosiť legendárne liečiteľku, to slovo sa mu zadieralo v hrdle a sťahovalo mu žalúdok.

Vytesnil ho spolu s nepríjemnou myšlienkou, keďže Nesryn nasledovala mĺkvy hlúčik sluhov, ktorí ich previedli z prístavu cez kľukaté a zaprášené dláždené ulice Anticy až hore strmou cestou ku kupolám a k tridsiatim šiestim minaretom samotného paláca.

Pásky bielej látky – od hodvábu po ľan – viseli z nespočetného množstva okien, lampášov a brán. Pravdepodobne preto, lebo prednedávnom zomrel nejaký vzdialený kráľovský príbuzný, ako mu pošepľala Nesryn. Pohrebné rituály sa líšili a často sa zlievali v neprehľadnom množstve kráľovstiev a teritórií, ktorým teraz vládol kaganát, ale biela látka bola prastarý pozostatok z čias, keď kaganovi ľudia ešte kočovali po stepiach a ukladali svojich mŕtvych na odpočinok pod bdelú a nekonečnú oblohu.

Mesto by sa však sotva dalo nazvať pochmúrnym. Ľudia sa náhlili po uliciach v oblečení z rozličných látok, predavači vyvolávali svoj tovar, novici v chrámoch z dreva a kameňa – každý boh mal v Antice svoj domov, informovala ho Nesryn – pozývali dovnútra okoloidúcich. A na toto všetko, vrátane paláca, dohliadala lesklá veža z bledého kameňa týčiaca sa na jednom z južných kopcov.

Torre. Veža, v ktorej bývali najlepší smrteľní liečitelia na svete. Chaol sa usiloval necivieť na ňu pridlho z okna koča, hoci ozrutnú vežu bolo vidno takmer z každej ulice a z každého uhla v Antice. Ani jeden zo sluhov sa o nej nezmienil ani nepoukázal na jej dominantné miesto, ktoré súperilo s kaganovým palácom.

Nie, sluhovia cestou sem dokopy nič nepovedali, nevšíkali si ani smútočné vlajky trepotajúce sa v suchom vetre. Všetci mlčali, muži aj ženy, ich tmavé vlasy boli hladké a ligotavé a všetci mali oblečené široké nohavice a voľné kabátce v kobaltovomodrej a krvavočervenej farbe so svetlozlatými okrajmi. Platení sluhovia – ale potomkovia otrokov, ktorých kedysi vlastnili kaganovi predkovia. Až počas vlády predchádzajúcej kaganky, vizionárky a rebelantky, sa stalo otroctvo nezákonným, čo bol jeden z mnohých pokrokov ríše. Kaganka oslobodila otrokov, ale ponechala si ich ako platených sluhov – spolu s ich deťmi. A teraz rovnako verne slúžili deti ich detí.

Ani jeden z nich však nevyzeral, že by trpel podvýživou alebo zlým zaobchádzaním, nikto z nich neprejavil ani is-

kričku strachu, keď sprevádzali Chaola s Nesryn z lode do paláca. Zdalo sa, že súčasný kagan sa k svojim sluhom správa dobre. Azda jeho zatiaľ neurčený nástupca bude konať rovnako.

Na rozdiel od Adarlanu alebo Terrasenu, o nástupcovi na trón rozhodoval kagan – nie poradie či pohlavie. To, že mal toľko detí, koľko len mohol, aby si mal z čoho vyberať, mu však jeho úlohu uľahčovalo len o niečo. A rivalita medzi kráľovskými potomkami... Dalo by sa povedať, že to bol krvavý šport. Všetci sa usilovali rodičom dokázať, že sú tí najsilnejší, najmúdrejší a najspôsobilejší vládnuť.

Zákon od kagana vyžadoval, aby mal v neoznačenej ukrytej truhlici uložený zapečatený dokument, v ktorom menuje svojho následníka alebo následníčku pre prípad, že by ho navštívila smrť skôr, ako by to stihol formálne vyhlásiť. Meno dediča mohol kedykoľvek zmeniť, ale tento spôsob bol zvolený a dodržiavaný, aby sa panovník vyhol tomu jedinému, čoho sa jeho predchodcovia obávali, odkedy prvý kagan spojil kráľovstvá a teritória tohto kontinentu: kolapsu. Nebol to strach z cudzích armád, ktoré by kaganát mohli zničiť zvonka, ale hrôza z vojny vnútri ríše.

Prvý kagan z dávnych čias bol múdry. Ani raz za tri storočia kaganátu nedošlo k občianskej vojne.

Nesryn pretlačila vozík okolo ladne uklonených sluhov, ktorí zastali pred ozrutnými stĺpmi. Pred nimi sa zjavila prekrásne farebne vyzdobená trónna sieň s tuctami ľudí pod zlatým pódium ligotajúcim sa v poludňajšom svetle a Chaol sa neubránil úvahe, ktorá z piatich postáv stojacich pred mužom na tróne bude jedného dňa asi vládnuť tejto ríši.

Jedinými zvukmi bolo šušťanie oblečenia štyroch tuctov ľudí – na to, aby ich spočítal, mu stačilo niekoľko žmurknutí –, ktorí sa rozostavili po oboch stranách jagavého pódia a vytvorili múr hodvábu, tiel a šperkov. Boli ako živá aleja, po ktorej ho Nesryn tlačila vpred.

Ševelenie látky – a buchotanie a výzvanie kolies. Dnes ráno ich naolejovala, ale týždne na mori si na kove vyžiadali svoju

daň. Každé zaškrípanie znelo, akoby niekto prešiel klincom po kameni.

No sedel so vztýčenou hlavou a s vystretým chrbtom.

Nesryn zastala v úctivej vzdialenosti pred pódium – a pred stenou piatich kráľovských detí, mužov aj žien v plnom rozkvetu, ktorí stáli medzi nimi a ich otcom.

Ochrana ich panovníka: prvá povinnosť princa alebo princeznej. Najľahší spôsob, ako dokázať svoju vernosť, ako si zabezpečiť následníctvo. A tí piati pred nimi...

Chaol ovládol svoj výraz a tváril sa nezaujato, keď ich opäť prepočítal. Bolo ich iba päť. Nie šesť, ako mu povedala Nesryn.

Nemal však čas poobzerať sa po sieni, aby zistil, či niekde v úzadí nestojí ďalší kráľovský potomok, a uklonil sa v páse. Počas posledného týždňa na mori, keď sa počasie zmenilo na sálavú horúčavu a okolo lode vial suchý vzduch, trénoval tento pohyb stále dokola. Pokloniť sa v kresle sa mu ešte vždy zdalo neprirodené, ale Chaol sa sklonil čo najhlbšie – až kým nehľadel na svoje meravé nohy, na vyleštené hnedé čižmy na chodidlách, ktoré si necítil a nedokázal nimi pohnúť.

Podľa zašušťania oblečenia po jeho lavici vedel, že sa Nesryn postavila k jeho boku a rovnako hlboko sa uklonila.

Vydržali takto tri nádychy, lebo Nesryn tvrdila, že sa to od nich vyžaduje.

Chaol tie tri nádychy využil, aby sa upokojil a vytesnil pomyslenie na ťažkú úlohu, ktorú im zverili.

Kedysi dokázal bezchybne stáť v pozore. Roky slúžil Dorianovmu otcovi, prijímal jeho rozkazy bez toho, aby čo i len žmurkol. A ešte predtým vydržal v područí svojho otca, skutočného a súčasného lorda z Aniellu, ktorého slová ťali rovnako hlboko ako meč.

Lord pred Chaolovým menom bol výsmech. Výsmech a lož, na ktorých však Dorian trval napriek jeho protestom.

Lord Chaol Westfall, pobočník kráľa.

Nenávidel to. Viac než škripot kolies. Viac než telo, ktoré si od pása nadol necítil, telo, ktorého nehybnosť ho ešte aj po toľkých týždňoch prekvapovala.

Bol lordom ničoho. Lordom krivoprísazníkov. Lordom klamárov.

Chaol sa vystrel z úklonu, pozrel sa do trochu šikmých očí bielovlasého muža na tróne, a keď sa kaganova vráskavá hnedá pokožka stiahla do nenápadného, prefikaneého úsmevu... Chaolovi napadlo, či o tom vie aj on.

Asi v sebe nosí dve osobnosti, napadlo Nesryn.

Jedna bola kapitánkou adarlanskej kráľovskej stráže, ktorá prisahala svojmu kráľovi, že chlapa v invalidnom kresle tu uzdravia – a že od muža na tróne pred ňou získa armádu. Tá Nesrynina osobnosť stála so vztýčenou hlavou, s vystretým chrbtom, s rukami v bezpečnej vzdialenosti od bohato zdobeného meča na jej boku.

A potom tá druhá.

Tá, čo musela prehltnúť slzy pri pohľade na vysokú ligo-tavú Torre týčiacu sa nad mestom bohov a na veže, minarety a kupoly, ktoré sa vynorili na horizonte, keď sa vplavili do prístavu. Vystúpila z lode a vo vzduchu okamžite zacítila údenú papriku, štiplavý zázvor a lákavú sladkosť rasce a v tej chvíli si bola istá, že prišla *domov*. Cítila to až v kostiach. Áno, žila a slúžila Adarlanu a bola ochotná umrieť zaň aj za svoju rodinu, ktorá tam bývala, ale toto miesto, kde kedysi žil jej otec a kde sa jej adarlanská matka cítila dobre... Toto bol jej ľud.

Žili tu ľudia s pokožkou v rozličných odtieňoch hnedej a bronzovej. S lesklými čiernymi vlasmi – jej vlasmi. S očami, ktoré boli šikmé – trochu alebo úplne –, ale aj široké či okrúhle v odtieňoch tmavohnedej, gaštanovej, ba dokonca i zriedkavej zelenohnedej alebo zelenej. Jej ľud. Zmes kráľovstiev a území, áno, ale... Tu v uliciach nikto nešepkal urážlivé nadávky. Tu deti nehádzali kamene. Tu by sa deti jej sestry necítili iné. Nechcené.

A táto jej časť... Napriek vystretým pleciam a zdvihnutej brade sa jej podlomili kolená pri pohľade na toho – na *to*, čo teraz stálo pred ňou.

Nesryn sa neodvážila otcovi povedať, kam a prečo odchádza. Povedala mu len toľko, že musí odcestovať a splniť úlohu, ktorou ju poveril adarlanský kráľ, a nejaký čas bude preč.

Otec by jej neuveril. Veď ani ona sama tomu nedokázala celkom uveriť.

O kaganovi sa šepkalo pri kozuboch počas zimných nocí, jeho potomkovia boli legendy, o ktorých sa rozprávalo pri miesení nekonečných bochníkov chleba v ich pekárni. Pred spaním počúvala príbehy svojich predkov, ktoré jej buď priniesli sladké sny, alebo príšerné nočné mory.

Kagan bol žijúci mýtus. Bol rovnakým božstvom ako tridsaťšesť bohov, ktorí dozerali na mesto a ríšu.

V Antice bolo toľko chrámov zasvätených týmto bohom, ako bolo pamätníkov postavených na pamiatku všetkých kaganov. *Viac.*

Z tohto dôvodu Anticu nazývali mestom bohov – a kvôli živému bohovi usadenému na slonovinovom tróne na zlatom pódiu.

Naozaj bolo z čistého zlata, presne ako tvrdili legendy, ktoré jej otec šeptom rozprával.

A kaganových šesť detí... Nesryn poznala ich mená bez toho, aby jej ich museli predstaviť.

A bola si istá, že Chaol ich po svojom usilovnom štúdiu počas plavby pozná tiež.

No ich stretnutie sa malo odohrať inak.

Lebo hoci *ona* bývalého kapitána tri týždne učila o svojej domovine, on ju poučil o dvornom protokole. Len zriedka bol priamo zapojený, to je pravda, ale počas služby kráľovi bol svedkom mnohých audiencií.

Z pozorovateľa diplomatickej hry sa zrazu stal dôležitý hráč. A v hre bolo nesmierne, priam neznesiteľne veľa.

V tichosti čakali, kým kagan prehovorí.

Cestou palácom sa usilovala nezízať s otvorenými ústami. Hoci Anticu navštívila viacráz, nikdy nebola vnútri. Ani jej otec, jeho otec či ktorýkoľvek z ich predkov. V meste bohov bol palác najsvätejšou svätyňou. A najsmrtonosnejším labyrintom.